

Pacelsim savu brīdinājuma balsi

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Augstākā prezidija pirmais padomnieks

Tāpēc, ka Tas Kungs ir labs, Viņš aicina Savus kalpus, lai brīdinātu cilvēkus par briesmām. Šo aicinājumu, brīdināt, grūtāku un svarīgāku padara tas fakts, ka visvērtīgākie brīdinājumi ir saistīti ar briesmām, kuras cilvēki neuztver kā reālas. Padomājiet par Jonu. Sākumā viņš bēga no Tā Kunga aicinājuma, brīdināt Ninives ļaudis, kuri savu grēku dēļ neredzēja briesmas. Viņš zināja, ka ļauni cilvēki gadu gaitā ir atraidījuši praviešus un dažreiz tos pat nogalinājuši. Tomēr tad, kad Jona devās uz priekšu ar ticību, Tas Kungs svētīja viņu ar drošību un panākumiem.

Mēs tāpat varam mācīties no mūsu pieredzes, kuru mēs ieguvām kā vecāki un kā bērni. Tie no mums, kas ir vecāki, ir jutuši dedzīgu vēlēšanos sajūst briesmas, kuras bērni vēl nevar saskatīt. Dažas lūgšanas ir ļoti dedzīgas, kā, piemēram, tās, kurās vecāks lūdz, lai varētu zināt, kā ietekmēt bērnu, lai novirzītu viņu no briesmām. Daudzi no mums ir jutuši svētību, kad esam uzklaušījuši un ņēmuši vērā vecāku brīdinošo balsi.

Es vēl joprojām atceros kādu sestdienas

vakaru, kad māte maigā balsī runāja ar mani, kad es, būdams mazs zēns, lūdzu atļauju darīt kaut ko, kas, manuprāt, bija pilnīgi pieņemams, bet mana māte zināja, ka tas ir bīstami. Es vēl joprojām apbrīnoju to spēku, kas viņai, manuprāt, tika dots no Tā Kunga, kas ļāva mainīt manu viedokli tikai ar dažiem vārdiem. Cik es atceros, šie vārdi bija: „Es domāju, ka tu *varētu* to darīt. Bet *izvēle* ir tava.” Vienīgais brīdinājums bija uzsvars, kuru viņa lika uz vārdiem *varētu* un *izvēle*. Taču man ar to pietika.

Viņas spēks brīdināt ar tik maz vārdiem cēlās no trīs lietām, kuras es zināju par viņu. Pirmkārt, es zināju, ka viņa mani mīl. Otrkārt, es zināju, ka viņa ir saskārusies ar līdzīgām situācijām un ir bijusi svētīta, izdarot pareizo izvēli. Un, treškārt, viņa sniedza man savu nešaubīgo liecību, ka lēmums, kas man bija jāpieņem, bija tik svarīgs, ka Tas Kungs man pateiks, ko darīt, ja es Viņam jautāšu. Mīlestība, piemērs un liecība: šīs trīs lietas tajā dienā bija izšķirošas, un tādas tās bija vienmēr, kad tiku svētīts dzirdēt un tad ņemt vērā Tā Kunga kalpa brīdinājumu.

Mūsu spēja ietekmēt citus ar brīdinošo

balsi ir svarīga visiem tiem, kas ir Jēzus Kristus derības mācekļi. Uzdevums, kas ir dots katram Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklim: „Lūk, Es sūtu jūs liecināt un brīdināt ļaudis, un katram cilvēkam, kurš ir ticis brīdināts, klājas brīdināt savu tuvāko” (M&D 88:81).

Mūsu pienākums brīdināt

Pienākums, brīdināt savu tuvāko, attiecas uz viesiem mums, kas ir pieņēmuši kristīšanās derību. Mums ir jārunā ar draugiem un radniekiem, kas nav Baznīcas locekļi, par evaņģēliju. Mūsu mērķis ir ielūgt viņus uz pārrunām, kur tos mācīs pilnlaika misionāri, kas ir aicināti un iesvētīti, lai mācītu. Kad cilvēks ir izvēlējis pieņemt mūsu ielūgumu tikt mācītam, ir izveidots liela apsolījuma „ieteiktais klausītājs”, kurš visticamāk nolems kristīties un tad paliks uzticīgs.

Kā Baznīcas loceklis jūs varat sagaidīt, ka pilnlaika, bīskapijas vai draudzes misionāri jums lūgs palīdzēt izveidot sarakstu ar cilvēkiem, ar kuriem jūs varētu dalīties evaņģēlijā. Misionāri varētu ieteikt jums padomāt par radniekiem, kaimiņiem un paziņām. Viņi varētu jums lūgt nolikt datumu, līdz kuram jūs centīsities sagatavot cilvēku vai ģimeni, lai misionāri varētu mācīt. Man ir bijusi šāda pieredze. Tāpēc, ka mēs ģimenē pieņemām šo misionāru aicinājumu, es tiku svētīts ar iespēju kristīt 80 gadus vecu atraitni, kuru mācīja māsas misionāres.

Kad es uzliku savas rokas uz viņas galvas, lai konfirmētu viņu par Baznīcas locekli, es jutu iedvesmu teikt, ka viņas lēmums kristīties svētīs viņas ģimenes nākamās un aizgājušās paaudzes. Pat pēc viņas nāves man bija iespēja būt templī kopā ar viņas dēlu, kad tas tika saistīts ar viņu.

Varētu būt, ka jums ir bijusi šāda pieredze ar cilvēkiem, kurus esat ielūguši tikt mācītiem, un tāpēc jūs zināt, ka šādi brīži dzīvē ir vieni no jaukākiem. Tā Kunga vārdi ir patiesi gan attiecībā uz misionāriem, gan attiecībā uz katru no mums: „Un tagad, ja jūsu prieks būs liels ar vienu dvēseli, ko jūs būsīt atveduši pie Manis Mana Tēva valstībā, cik liels būs jūsu prieks, ja jūs atvedīsīt daudzas dvēseles pie Manis!” (M&D 18:16).

Misionāri mums palīdzēs un iedrošinās mūs, bet tas, vai šādi brīži pie kristīšanās baseina un templī būs vairāk, lielā mērā ir atkarīgs no tā, kā mēs uztveram mūsu pienākumu un ko mēs nolemjam ar to darīt. Tas Kungs

nelietotu vārdu *brīdināt*, ja nepastāvētu briesmas. Tomēr nav daudz cilvēku, kurus mēs pazīstam, kas to sajūt. Viņi ir iemācījušies ignorēt pieaugošos pierādījumus tam, ka sabiedrība izjūk un ka viņu dzīvē un ģimenē trūkst miera, kurš, kā viņi reiz domāja, ir iespējams. Šī gatavība ignorēt briesmu zīmes var likt jums viegli domāt: „Kāpēc gan man vajadzētu runāt par evaņģēliju ar kādu, kurš izskatās apmierināts? Kādas briesmas pastāv viņiem vai man, ja es neko neteikšu?”

Tiešām, briesmas varētu būt grūti saskatīt, bet tās pastāv gan viņiem, gan mums. Piemēram, kādā brīdī pēcnāves pasaulē katrs, kuru jūs satikāt šajā dzīvē, zinās to, ko jūs zināt tagad. Viņi zinās, ka vienīgais veids, kā dzīvot mūžīgi kopā ar savām ģimenēm mūsu Debesu Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē, ir izvēlēties ieiet pa vārtiem, ļaujot sevi kristīt kādam, kuram Dievs ir piešķīris pilnvaras. Viņi zinās, ka vienīgais veids, kādā ģimenes var būt kopā uz mūžu, ir pieņemt un turēt svētās derības, kuras tiek piedāvātas Dieva tempļos uz šīs zemes. Viņi zinās, ka jūs to zinājat. Un viņi atcerēsies, vai jūs piedāvājat viņiem to, ko kāds reiz piedāvāja jums.

Ir viegli teikt: „Nav īstais laiks.” Bet vilcinoties pastāv briesmas. Pirms vairākiem gadiem es strādāju kāda cilvēka labā Kalifornijā. Viņš nolīga mani; viņš bija laipns pret mani; likās, viņš mani augstu vērtēja. Es, iespējams, biju vienīgais Pēdējo Dienu svētais, kuru viņš labi pazina. Es neatceros visus tos iemeslus, kurus es atradu, lai nogaidītu labāku brīdi, kad runātu ar viņu par evaņģēliju. Es tikai atceros savas skumjas, kad uzzināju par to, ka pēc tam, kad viņš aizgāja pensijā un dzīvoja tālu prom, viņš un viņa sieva gāja bojā kādā vēlā nakts braucienā uz mājām Karmelā, Kalifornijā. Viņš mīlēja savu sievu. Viņš mīlēja savus bērnus. Viņš mīlēja savus vecākus. Viņš mīlēja savus mazbērnus, un viņš mīlētu savu mazbērnu bērnus un gribētu būt kopā ar viņiem mūžīgi.

Tagad es nezinu, kādā veidā visi cilvēki tiks organizēti pēcnāves pasaulē. Bet es domāju, ka tad, kad viņu satikšu, viņš paskatīsies man acīs, un es ieraudzīšu tajās jautājumu: „Hal, tu zināji. Kāpēc tu man to neteici?”

Kad es domāju par viņu un kad es domāju par atraitni, kuru kristīju, un viņas ģimeni, kura tagad tiks saistīta ar viņu un tās locekļi cits ar citu, es gribu rīkoties labāk. Es gribu palielināt savas pūles, aicinot cilvēkus tikt mācītiem. Ar šo vēlēšanos un ar ticību, ka Dievs mums palīdzēs, mēs rīkosimies labāk.

Pirmajā vietā ir mīlestība

Mīlestība vienmēr ir pirmajā vietā. Laipna rīcība vien reti kad būs pietiekoša. Tas Kungs ir aprakstījis mīlestību, kāda mums būtu jābūt un kuru atpazīs tie, kurus mēs ielūdzam, ar tādiem vārdiem kā šie: „Mīlestība ir lēnprātīga,” un „tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu” (1. korintiešiem 13:4, 7).

Es esmu redzējis, ko nozīmē „lēnprātīga” un „panes visu”. Kāda ģimene pārcēlās uz māju netālu no mums. Māja bija jauna, un es biju daļa no Pēdējo Dienu svēto brigādes, kura pavadīja vairākus vakarus, labiekārtojot apkārtni. Es atceros pēdējo vakaru, kad stāvēju blakus ģimenes vīram, kad bijām beiguši darbu. Viņš aplūkoja mūsu darbu un teica mums, stāvot blakus: „Šis ir trešais pagalmis, kuru jūs, mormoni, esat mums ierīkojuši, un es domāju, ka šis ir vislabākais.” Un tad viņš klusām, bet pārlicinoši pastāstīja man par dziļu gandarījumu, kuru viņš izjūt no tā, ka pieder savai baznīcai; kad viņš šeit dzīvoja, šādas sarunas gadu gaitā mums izvērtās bieži.

Visu šo laiku labie darbi, kas tika veikti viņa un viņa ģimenes labā, ne reizi nemitējās, jo kaimiņi tos patiešām bija iemīlējuši. Kādu vakaru es pārnācu mājās un uz kaimiņa piebraucamā ceļa ieraudzīju kravas automašīnu. Man pateica, ka viņi pārceļas uz citu štatu. Es piegāju tuvāk, lai redzētu, vai varu kā palīdzēt. Es nepazinu vīru, kurš krāva māsasaimniecības lietas kravas mašīnā. Kad es pienācu tuvāk, viņš klusi teica: „Sveicināts, brāli Airing.” Es nepazinu viņu, jo viņš bija tas dēls, kurš tagad jau bija kļuvis vecāks un kurš agrāk šeit bija dzīvojis, tad apprecējies un pārcēlies. Bet daudzo cilvēku mīlestības dēļ, tagad viņš bija kristīts Baznīcas loceklis. Es nezīnu šī stāsta beigas, jo tam nav beigas. Bet es zīnu, ka tas sākās ar mīlestību.

Otrkārt, mums ir jābūt labākam piemēram attiecībā uz to, ko aicinām darīt citus. Tumšajā pasaulē šis Glābēja bauslis kļūs vēl svarīgāks: „Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs” (Mateja 5:16).

Vairums no mums ir pietiekoši pieticīgi, lai domātu, ka mūsu mazā piemēra gaisma varētu būt pārāk blāva, lai to ievērotu. Bet jūs un jūsu ģimene tiek vērota biežāk, nekā jūs varat iedomāties. Pirms kāda laika man bija iespēja apmeklēt un runāt sanāksmē, kurā piedalījās gandrīz 300 garīdznieku un baznīcu vadītāju. Es sarunājos ar tik daudz cilvēkiem, cik vien varēju. Es jautāju

viņiem, kāpēc viņi tik uzmanīgi klausījās manā vēstījumā, kas vēstīja par Baznīcas saknēm, jaunā Džozefa Smita Pirmo vīziju un dzīvajiem praviešiem. Katru reizi viņi sniedza būtībā vienu un to pašu atbildi. Viņi stāstīja kādu stāstu par cilvēku vai ģimeni — Baznīcas locekļiem, kurus tie pazina. Bieži es dzirdēju „Tā bija jaukāka ģimene, kuru es jebkad esmu pazinis.” Bieži viņi runāja par kādiem sabiedrības centieniem vai palīdzības darbiem pēc postījumiem, kuros Baznīcas locekļi strādāja apbrīnojamā veidā.

Cilvēki, kurus es sastapu tajās sanāksmēs, vēl nevarēja atpazīt patiesību mācībā, taču viņi bija redzējuši tās augļus Baznīcas locekļu dzīvē, un tā tie bija gatavi klausīties. Viņi bija gatavi dzirdēt Atjaunošanas patiesības — to, ka ģimenes var tikt saistītas uz mūžību un ka evaņģēlijs var izmanīt mūsu būtību. Viņi bija gatavi jūsu piemēru dēļ.

Trešā lieta, kas mums ir jādara labāk, ir aicināt ar liecību. Mīlestība un piemērs atvērs durvis, taču mums ir jāatver mute un jāsniedz liecība. Mums palīdz vienkāršs fakts: patiesība un izvēle ir nesaraunami saistīti. Ir dažas izvēles, kas jāveic visiem Debesu Tēva bērniem, lai būtu cienīgi saņemt liecību par garīgām patiesībām, un reiz mēs zinām garīgo patiesību, mums ir jāizvēlas, vai mēs pakļausim savu dzīvi tai. Kad mēs sniedzam liecību par patiesību mūsu mīļotajiem vai draugiem, mums ir jāsniedz viņiem izvēle, kas viņiem būs jāveic brīdī, kad viņi paši zinās šo patiesību. Ir divi svarīgi piemēri: aicināt kādu lasīt Mormona Grāmatu un aicināt kādu piekrist tam, ka misionāri viņu māca.

Lai mēs zinātu, ka Mormona Grāmata ir patiesa, mums tā ir jālasa, un jāveic izvēle, par ko rakstīts Moronija grāmatā: lūdziet, lai zinātu, vai tā ir patiesība (skat. Moronija 10:3–5). Kad mēs to esam izdarījuši, mēs varam liecināt no savas personīgās pieredzes saviem draugiem, lai arī viņi var izdarīt šo izvēli un zināt to pašu patiesību. Kad viņi zinās, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds, viņi saskarsies ar vēl vienu izvēli: vai pieņemt jūsu uzaicinājumu uz pārrunām, kur tos mācīs misionāri? Lai uzaicinātu ar liecību, jums būs jāzina, ka misionāri ir aicināti kā Dieva kalpi.

Jūs varat iegūt šādu liecību, izvēloties uzaicināt misionārus uz savām mājām, lai viņi mācītu jūsu ģimeni vai draugus. Misionāri priecāsies par šādu izdevību. Kad jūs sēdēsiet tiem blakus, kad viņi māca, kā to darīju es,

jūs zināsi, ka viņus iedvesmo spēks, kas ir pārāks par viņu pašu pieredzi šajā vecumā un viņu izglītību. Tad, kad jūs aicināsi citus pieņemt lēmumu piedalīties pārrunās, kur tos mācīs misionāri, jums būs iespēja liecināt, ka viņi māca patiesību un ka viņi piedāvā izvēli, kas ved uz laimi.

Pārlicība

Iespējams, ka dažiem no jums varētu būt grūti noticēt tam, ka mēs pietiekoši stipri mīlam, ka mūsu dzīve ir pietiekoši laba vai ka mūsu spēks liecināt ir pietiekoši liels, lai mūsu uzaicinājuma kaimiņiem tiktu pieņemts. Bet Tas Kungs zināja, ka mēs varētu šādi justies. Klausieties Viņa uzmodinošajos vārdos, kurus viņš lika ierakstīt Mācības un Derību pirmajā nodaļā, kad Viņš deva jums uzdevumu: „Un brīdinājuma balss skanēs uz visiem ļaudīm, ar Manu mācekļu mutēm, kurus Es esmu izraudzījis šinīs pēdējās dienās” (M&D 1:4).

Un tad klausieties, kā Viņš apraksta šo mācekļu — mūsu īpašības: „Pasaules vājie nāks un nogāzīs varenos un stipros, lai cilvēks nedotu padomu savam līdzcilvēkam, nedz paļautos uz miesas atbalstu” (M&D 1:19).

Un tad tālāk: „Lai Mana evaņģēlija pilnība varētu tikt pasludināta no vājajiem un vienkāršajiem uz pasaules galiem, un ķēniņu un valdnieku priekšā” (M&D 1:23).

Un tad vēlreiz: „Un cik viņi būtu pazemīgi, tik viņi varētu tikt darīti stipri un svētīti no augstumiem” (M&D 1:28).

Šī pārlicība tika dota Baznīcas pirmajiem misionāriem un misionāriem šodien. Un šī pārlicība ir dota arī visiem jums. Mums ir jābūt ticībai, ka mēs varam pietiekoši stipri mīlēt un ka evaņģēlijs ir pietiekoši ietekmējis mūsu dzīvi, ka mūsu aicinājumu izvēlēties varētu

sadzirdēt tā, it kā tas nāktu no Skolotāja, kura aicinājums tas patiesībā ir.

Viņš ir pilnīgs piemērs tam, kas mums ir jādara. Jūs esat sajutuši Viņa mīlestību un Viņa rūpes pat tad, kad neatsaucāties, tāpat arī tie, ar kuriem jūs esat uzsākuši sarunas par evaņģēliju, varētu neatsaukties. Laiku pa laikam Viņš ir aicinājis jūs uz pārrunām, kurās jūs māca Viņa kalpi. Jūs varējāt to nepamanīt mājskolotāju un apmeklējošo māsu apmeklējumu laikā vai telefonsarunā ar bīskapu, bet tie bija Viņa aicinājumi palīdzēt un mācīt jums. Un Tas Kungs vienmēr ir skaidri parādījis sekas un tad ļāvis jums pašiem izvēlēties.

Tas, ko Tā Kunga kalps Lehijs mācīja saviem dēliem, vienmēr attiecās uz visiem jums: „Un tagad, mani dēli, es gribētu, lai jūs raudzītos uz lielo Starpnieku un klausītos Viņa svarīgajās pavēlēs; un būtu uzticīgi Viņa vārdiem, un izvēlētos mūžīgo dzīvi, saskaņā ar Viņa Svētā Gara gribu” (2. Nefija 2:28).

Un tad no Jēkaba mēs saņemam šo iedrošinājumu pildīt savu pienākumu, liecināt, ka izvēlēties saņemt mācības no misionāriem ir tas pats, kas izvēlēties uzsākt ceļu pretī mūžīgai dzīvei, dižākajai no visām Dieva dāvanām: „Tāpēc priecājieties savās sirdīs un atcerieties, ka jūs esat brīvi savā rīcībā — izvēlēties mūžīgās nāves ceļu vai mūžīgās dzīves ceļu” (2 Nefija 10:23).

Es liecinu, ka, tikai pieņemot un dzīvojot atbilstoši atjaunotajam Jēzus Kristus evaņģēlijam, mēs saņemsim mieru, ko Tas Kungs apsolijs šajā dzīvē un cerību uz mūžīgo dzīvi pēcnāves dzīvē. Es liecinu, ka mums ir dota privilēģija un pienākums piedāvāt patiesību un izvēli, kas ved pie tām svētībām, kas ir paredzētas mūsu Debesu Tēva bērniem, kas ir mūsu brāļi un māsas. Jēzus ir Kristus, Viņš dzīvo un šis ir Viņa darbs.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Izgatavojiet no papīra trīs atslēgas un nosauciet tās „Mīlestība”, „Piemērs” un „Liecība”. Izstāstiet prezidenta Airinga stāstu par viņa māti. Parādiet atslēgas un pajautājiet ģimenei, kā šīs trīs atslēgas darbojās stāstā. Izmantojot piemērus no vēstījuma, paskaidrojiet, cik svarīgi ir brīdināt mūsu tuvākos. Palūdziet ģimeni izteikt savas domas par to, kā šīs trīs atslēgas var palīdzēt mums brīdināt mūsu tuvākos. Nobeidziet tikšanos ar prezidenta Airinga liecību pēdējā rindkopā.

2. Apsveriet iespēju atnest ģimenei, kuru jūs apcieņojiet, kādus saldumus vai cepumus. Nolieciet tos vietā, kur tos visi var redzēt, bet nepiedāvājiet tos nevienam. Pastāstiet stāstu par vīru no Kalifornijas, kura labā strādāja prezidents Airings. Apspriediet to, kā prezidents Airings jutās, kad uzzināja par viņa nāvi. Pajautājiet ģimenei, kā viņi justos, ja jūs aizietu tā arī nepadalījušies ar saldumiem. Apspriediet to, kādā veidā mēs varam dalīties evaņģēlijā ar citiem.